

vrijdag 9 februari 2018, 20.15 uur

inleiding Kees Wisse 19.30 uur

Italiaanse impressies

Radio Filharmonisch Orkest

Pietro Rizzo dirigent

Enrico Pace piano

Giacomo Puccini 1858-1924

Preludio sinfonico in A 1876

Giuseppe Martucci 1856-1909

Tweede pianoconcert in bes opus 66 1885

Allegro giusto

Larghetto

Allegro con spirito

PAUZE

Giuseppe Verdi 1813-1901

Overture uit La forza del destino 1862

Ottorino Respighi 1879-1936

Pini di Roma (Pijnbomen van Rome) 1924

I pini di Villa Borghese

Pini presso una catacomba

I pini del Gianicolo

I pini della via Appia

2 Nieuw seizoen

Onlangs is de voorinschrijving van het nieuwe concertseizoen 2018-19 gestart. In de foyer vindt u voorafgaand aan het concert, in de pauze en na afloop een informatiestand waar u met eventuele vragen terecht kunt. Op 23 februari komt de nieuwe seizoenbrochure van het AVROTROS Vrijdagconcert uit.

Als u nu een abonnement hebt, krijgt u de brochure automatisch thuisgestuurd. Stuur u anders een mail aan info@avrotrosvrijdagconcert.nl.

Educatieproject Pronkstukken

De bovenbouwleerlingen van het Amadeus Lyceum uit Utrecht hebben tijdens vier projectdagen een muziekstuk gecomponeerd en ingestudeerd, geïnspireerd door de Puccini, Martucci, Verdi en Respighi. Het resultaat wordt om 19.00 uur live gepresenteerd in Cloud Nine. De presentatie is gratis toegankelijk. Ter afsluiting van het project wonen de leerlingen dit Vrijdagconcert bij. Educatieproject Pronkstukken komt voort uit een samenwerking tussen TivoliVredenburg en middelbare scholen in stad en regio Utrecht.

Opname en uitzending

De AVROTROS zendt dit concert rechtstreeks uit op NPO Radio 4. Alle luisteraars kunnen volop genieten als mobiele telefoons, horloges en gehoorapparaten geen geluid maken. Presentatie voor Radio 4 vanuit de zaal door Mark Brouwers.

→ WWW.RADIO4.NL

Drankje na afloop

Na het concert is er gelegenheid om een drankje te nuttigen.

Wie aan opera denkt, denkt aan Italië. Daar is het genre uitgevonden. Daar reizen toeristen heen om massaal al dan niet in de open lucht een authentiek *mezza voce* te ervaren. Daar zingen bakkers, slaggers en kappers – zo wil het cliché – onder hun werk hele aria's. Daar schijnt iemand met een mooie stem de held van het dorp te kunnen worden. Italië kent dan ook operacomponisten en componisten. De tweede categorie bestaat nauwelijks. En de concertzaal? Giuseppe Verdi was in staat een ouverture te componeren met de allure van een volwaardig, zelfstandig orkestwerk. Voor Giacomo Puccini daarentegen vormden de paar orkestpartituren die hij schreef 'jeugdzonden'. Slechts een handjevol Italiaanse componisten, onder wie Ottorino Respighi, was in staat op een hoog niveau én opera's én concertmuziek te schrijven. En dan was er ook nog een enkeling, Giuseppe Martucci, die zich afkeerde van de opera om in zijn land de Centraal-Europese traditie, van Bach tot en met Brahms, te propageren.

Slechts een handjevol Italiaanse componisten, onder wie Ottorino Respighi, was in staat op een hoog niveau én opera's én concertmuziek te schrijven.

Puccini: *Preludio sinfonico*

In het Toscaanse Lucca kende men de Puccini's als een gerespecteerde familie die vijf generaties musici had voortgebracht. Er waren, naast organisten en dirigenten, ook enkele componisten bij die hun status en reputatie vooral ontleenden aan religieuze koorwerken. Ook Giacomo, de Puccini die zich zou ontpoppen als een van de grootste operacomponisten aller tijden, schreef als

GIACOMO PUCCINI

conservatoriumleerling ijverig missen en cantates. Daarnaast componeerde hij rond zijn twintigste enkele korte orkestwerken, een genre dat hij vervolgens de rug toekeerde. Beslissend voor zijn carrière was in 1876 zijn bezoek in het nabije Pisa aan een voorstelling van Verdi's *Aida*. Wegens geldgebrek moest hij de afstand van circa 25 kilometer vice versa te voet afleggen, zo lezen we bij Puccini-biograaf Mosco Carner. De opvoering van één van Verdi's late opera's in het theater bracht hem zodanig in vervoering dat hij zich meteen voornam de deur van kerk en concertzaal achter zich dicht te gooien. Toch duurde het nog ongeveer zes jaar voordat hij daadwerkelijk zelf aan een opera (*Le Villi*) begon.

In *Preludio sinfonico* is door onder meer de vorm van de melodieën al duidelijk iets van de latere meester herkenbaar. Opvallend is bovendien de vaardigheid in de instrumentatie, inclusief een briljant 'Puccini-koloriet'. Met een ander, iets later gecomponeerd orkestwerk, *Capriccio sinfonico*, was hij blijkbaar zo ingenomen, dat hij een fragment letterlijk zou gebruiken in de opera *La bohème* (1895). In *Preludio sinfonico* is de invloed van Wagner onmiskenbaar. Italië telde destijds al veel bewonderaars van de schepper van de Gesamtkunst. *Lohengrin* was daarbij favoriet. Het is dus geen toeval dat iets van de verhevenheid en de plechtigheid van deze opera in dit orkestwerk van de jonge Puccini herkenbaar is.

Martucci: Tweede pianoconcert

De carrière van een negentiende-eeuwse Italiaanse componist van enige betekenis was voornamelijk geplaveid met opera's. Zo niet die van Giuseppe Martucci. Zijn oeuvre omvat symfonieën, soloconcerten, kamermuziek en een stapel pianowerken, maar opera's of andere vormen van theatermuziek ontbreken. Voor een handjevol geestverwanten werd hij in zijn land het grote voorbeeld voor degenen die de muziek uit de orkestbak wilden halen. Hij volgde het voetspoor van zijn compositieleraar in Napels, Paolo Serrao, die niet moe werd zijn leerlingen te wijzen op de betekenis en de schoonheid van de abstracte vormen in de Centraal-Europese muziek (sonates, symfonieën, strijkkwartetten etc.).

Giuseppe Martucci, begaafd en veelzijdig, ontwikkelde zich al vroeg ook als pianist. Al toen hij negen was gaf hij zijn eerste

recital. Later ontpopte hij zich bovendien als een getalenteerd en veelzijdig dirigent. In die hoedanigheid propageerde hij de belangrijkste werken van negentiende-eeuwse Duitse componisten. Wagner nam daarbij een bijzondere plaats in. Zo leidde hij in 1888 de Italiaanse première van *Tristan und Isolde*. Dat hij intussen eveneens als pianist voor geen kleintje vervaard was valt af te lezen aan het tweede van zijn beide pianoconcerten, een ongeveer drie kwartier in beslag nemend werk uit 1885 met een zeer virtuoze solopartij die hij zelf in talrijke muziekcentra ten gehore bracht. Zo voerde hij dit *Tweede pianoconcert* opus 66 in Milaan uit met Arturo Toscanini, die vanaf dat moment op gezette tijden Martucci op zijn programma's zette.

Het laatste deel heeft plotseling het karakter van een zonnige, geanimeerde vakantie na een verblijf in een bewolkte, rustige omgeving.

Terugkijkend kunnen we in deze muziek duidelijk een overgangskarakter herkennen. Hetzelfde geldt voor een ander multitalent in die periode, namelijk Ferruccio Busoni, die zich echter duidelijker terugtrekt uit de romantiek en de polyfonie laat opbloeien. Martucci's *Tweede pianoconcert*, bijna even breedvoerig als Busoni's enige bijdrage aan dit genre, heeft een exuberant karakter en een klavierstijl die met Liszt verwant is. Conform de klassieke traditie berust de spanning in het kolossale, hecht geconstrueerde eerste deel op het contrast tussen achtereenvolgens een hechtisch en een lyrisch thema. Het eerste, met zijn nerveuze sprongen, slaat de luisteraar al meteen bij het begin in het gezicht, zoals Edvard Grieg dat op zijn manier in zijn enige *Pianoconcert* deed. Bij Martucci worden in de solopartij vervolgens machtige akkoorden gecombineerd met arabesken, die het vaak stevige aandeel van het orkest omspelen en verlichten. Voor de pompeuze cadens tegen het einde van het eerste deel moet de pianist alle zeilen bijzetten. Uitgesproken plechtig is daarna het *Larghetto*, waarin piano en orkest langzaam naar elkaar toe kruipen en de intensiteit geleidelijk toeneemt. Het laatste deel heeft plotseling het karakter van een zonnige, geanimeerde vakantie na een verblijf in een bewolkte, rustige omgeving.

GIUSEPPE MARTUCCI

Verdi: Overture *La forza del destino*

GIUSEPPE VERDI

In Italië werd hij op handen gedragen. Maar ook daarbuiten had Giuseppe Verdi niet over belangstelling te klagen. Zijn roem strekte zich zelfs uit tot St. Petersburg. Rond 1860 ontving hij het verzoek om voor het Keizerlijk Theater aldaar een opera te componeren. *La forza del destino* (De macht van het noodlot) werd niet het succes waaraan hij in zijn eigen land gewend was. Verdi was onzeker. Hij liet zich al voor de première ontvallen dat talrijke plaatsen in zijn partituur nog een revisie behoefden. Eerder in zijn carrière had hij, meestal om praktische redenen, al talrijke veranderingen in zijn partituren aangebracht. Deze keer vond hij zelf blijkbaar meteen dat hij nog niet in zijn opzet geslaagd was. Pas in 1868 kon versie nummer twee in de Scala in première gaan. Een van de opmerkelijkste ingrepen was de expansie van het oorspronkelijk slechts drie minuten durende orkestrale voorspel. Dit bescheiden 'voorproefje' à la *Aida* en *La traviata* groeide uit tot een pakkende, bijna acht minuten durende overture. Die kon in haar nieuwe gedaante in de concertzaal al snel op eigen benen staan en is nog steeds een favoriet onder dirigenten en orkesten die zich graag uitleven in een partituur vol felle contrasten en dramatische momenten. De belangrijkste thema's die aan beslissende episodes in de opera gerelateerd zijn komen overigens zowel in de oorspronkelijke Petersburgse als de latere Milanese versie voor. Zo nam Verdi in de tweede uitgave de dubbele opeenvolging van 'noodlotssignalen' (blazers) waarmee het stuk begint letterlijk over. In de diverse thema's zijn de karakters van de belangrijkste drie personages herkenbaar: een edelman (Don Alvaro) die zijn geliefde (Leonora di Vargas) schaakt waarbij de vader van de laatste om het leven komt. Haar wraakzuchtige broer (Don Carlo) achtervolgt het tweetal tot in het klooster waarin zij zich schuilhouden. Een bloedige confrontatie kan niet uitblijven.

Eerder in zijn carrière had Verdi, meestal om praktische redenen, al talrijke veranderingen in zijn partituren aangebracht. Deze keer vond hij zelf blijkbaar meteen dat hij nog niet in zijn opzet geslaagd was.

Respighi: Pini di Roma

Afgezien van Richard Strauss, die met orkestinstrumenten schapen kon laten blaten en windmolens kon laten draaien (*Don Quixote*), beheerste geen componist de kunst van de muzikale zinsbegoocheling beter dan Ottorino Respighi. Zijn beheersing van het metier had de Italiaan mede te danken aan zijn leraar Giuseppe Martucci, zijn virtuoze instrumentatiekunst aan Nikolaj Rimski-Korsakov bij wie hij rond 1900 in St. Petersburg ging studeren. Voeg daaraan toe de indirecte invloed van Richard Strauss en Claude Debussy en het is duidelijk dat we hier te maken hebben met een niet alledaags type componist.

Zijn liefde voor de stad Rome drukt hij uit in een aantal symfonische gedichten, voorbeelden van een kleurrijk en sfeervol impressionisme, onmiskenbaar Italiaans in zijn sensualiteit en zwierigheid. In *Pini di Roma (Pijnbomen van Rome)* verbindt de componist verleden en heden van de Italiaanse hoofdstad in vier in elkaar overlopende muzikale fresco's, waarbij ook de omringende natuur op sfeervolle wijze wordt opgeroepen. Respighi noteerde: "De eeuwenoude bomen die op een zo karakteristieke wijze het Romeinse landschap domineren worden hier getuige van belangrijke gebeurtenissen in de geschiedenis van Rome".

I Pini di Villa Borghese. Bij de Villa Borghese treffen we spelende kinderen aan. Ze zijn luidruchtig en imiteren marcherende soldaten. De componist laat diverse kinderliedjes door elkaar lopen.

Pini presso una catacomba. Hier vallen de schaduwen van de bomen over de ingang van een oude catacombe waaruit religieuze gezangen lijken op te stijgen.

I Pini del Gianicolo. In het maanlicht tekent zich het profiel af van de Janiculum-heuvel, waarvandaan het gezang van een nachtegaal afkomstig is (een authentieke geluidsopname wordt hier ten gehore gebracht).

I Pini della Via Appia. Bij opgaande zon doemt het beeld op van een langzaam naderend Romeins leger dat op weg is naar de hoofdstad, machtscentrum van de antieke wereld.

OTTORINO RESPIGHI

Aad van der Ven

Pietro Rizzo, dirigent

Pietro Rizzo (1973) studeerde eerst viool aan het Conservatorio Nazionale Santa Cecilia in zijn geboortestad Rome en aan de Accademia Musicale Chigiana in Siena, en aan de Southern Methodist University in Dallas, waar hij in 1996 zijn studie afsloot als Master of Music. Van 1997 tot 2000 volgde hij zijn studie voor dirigent aan de Sibelius Akademie in Helsinki bij Jorma Panula en Leif Segerstam. Vanaf 2000 was hij als dirigent verbonden aan de Nationale Opera van Finland. Als gastdirigent leidde hij diverse Finse orkesten, en was hij te gast bij de Staatsopera Rimski-Korsakov in St. Petersburg, de Volksoper Wien en bij het Rossini Opera Festival in Pesaro. Hij dirigeerde de Nationale Filharmonie van Litouwen, het Orchestra Sinfonica Giuseppe Verdi di Milano, het orkest van het Teatro Comunale di Bologna en het Orquesta Joven de la Sinfónica de Galicia, waarvan hij momenteel muzikaal leider is. Sinds 2002 is hij gastprofessor aan de Vlaamse Opera in Gent. Pietro Rizzo is een frequente gastdirigent bij operahuizen als de MET in New York, Dallas Opera, de Nieuwe Israëlische Opera in Tel Aviv, het Nieuwe Nationale Theater in Tokio, de

Deutsche Oper in Berlijn, de Maggio Musicale Fiorentino in Florence, de Finse Nationale Opera van Helsinki, de Koninklijke Zweedse Opera in Stockholm, de Volksoper in Wenen, het Festival Savonlinna en het Festival Baden-Baden. De afgelopen seizoenen dirigeerde hij *Rigoletto* en *Don Carlo* in Tokio, *La cenerentola* in Helsinki, *La traviata* in München, *La Gioconda* in St. Gallen, *Lucrezia Borgia* in Hamburg en *Roberto Devereux* in Berlijn. Dit seizoen dirigeerde Pietro Rizzo *Roméo et Juliette* in Helsinki, *La bohème* in Sydney en *Andrea Chénier* in Rome.

Enrico Pace, piano

Enrico Pace (Rimini, 1957) studeerde piano bij Franco Scala aan conservatoria in Pesaro en Imola. Zijn concertcarrière begon na eerste prijzen bij het Internationale Yamaha Concours in Stresa in 1987 en het tweede Internationaal Franz Liszt Pianoconcours in Utrecht twee jaar later. Sindsdien geeft Enrico Pace veelvuldig recitals in Europa, waaronder in het Amsterdamse Concertgebouw, in Milaan, Rome, Florence, Berlijn, München, Praag, Dortmund, Dublin en Zuid-Amerika. Hij trad op op talrijke festivals waaronder La

PIETRO RIZZO

ENRICO PACE

Roque-d'Anthéron, Verbier, Lucerne, Rheingau, Sleswijk-Holstein en Husum. Enrico Pace treedt regelmatig op met orkesten als het Rotterdams Philharmonisch Orkest, het Radio Filharmonisch Orkest, de symfonieorkesten van Sydney en Melbourne, het Berliner Sinfonie-Orchester, het MDR-Sinfonieorchester Leipzig, het Filharmonisch Orkest van Warschau, het Giuseppe Verdi Orchestra Milano en de Filarmonica Toscanini in Parma. Naast concerten met orkest speelt Enrico Pace met onder meer het Sjostakovitsj Kwartet, het Vanbrugh Kwartet en het Prometeo Kwartet en nam hij meermaals deel aan het Delft Chamber Music Festival. Partners met wie hij regelmatig samenwerkt zijn onder anderen hoorniste Marie-Luise Neuncker, cellist Daniel Müller-Schott, klarinetist Sharon Kam, violist Frank Peter Zimmermann, pianist Igor Roma en violiste Liza Ferschtman. In Milaan voerde Enrico Pace Schuberts *Schwanengesang* uit met Matthias Goerne. Verder gaf hij recitals met altviolist Antoine Tamestit in Zürich, Frankfurt en Keulen, en met cellist Sung-Won Yang in Korea en Japan.

Radio Filharmonisch Orkest

Het Radio Filharmonisch Orkest, opgericht in 1945, is een onmisbare schakel in het Nederlandse muziekleven. Het orkest speelt bijzonder geprogrammeerde symfonische concerten en concertante opera-uitvoeringen. Nederlandse en wereldpremières vormen een belangrijk onderdeel van het repertoire. De meeste concerten vinden plaats in het kader van de concertseries AVROTROS Vrijdag-

concert (TivoliVredenburg Utrecht) en NTR ZaterdagMatinee en Het Zondagochtend Concert (Koninklijk Concertgebouw Amsterdam) en worden live worden uitgezonden op NPO Radio 4. Met de concertreeksen Pieces of Tomorrow en Out of the Blue in TivoliVredenburg en met lunchconcerten in het Muziekcentrum van de Omroep in Hilversum weet het orkest nieuwe muziekliefhebbers van alle leeftijden te bereiken.

Markus Stenz is sinds 2012 chef-dirigent. Zijn voorgangers zijn Albert van Raalte, Paul van Kempen, Bernard Haitink, Jean Fournet, Willem van Otterloo, Hans Vonk, Sergiu Comissiona, Edo de Waart en Jaap van Zweden. Het orkest werkte bovendien samen met gastdirigenten als Leopold Stokowski, Kirill Kondrashin, Antal Doráti, Charles Dutoit, Mariss Jansons, Michael Tilson Thomas, Gennady Rozhdestvensky, Christoph Eschenbach, Pablo Heras-Casado, Vasily Petrenko, Vladimir Jurowski en Valery Gergiev. De Amerikaan James Gaffigan is vaste gastdirigent sinds het seizoen 2011-2012; Bernard Haitink heeft als beschermheer zijn naam aan het orkest verbonden.

Cd's met werken van hedendaagse componisten als Harvey, Torstensson en MacMillan, of de registratie van Wagners *Parsifal* – live in de NTR ZaterdagMatinee onder leiding van Jaap van Zweden – werden met prijzen als de Edison Klassiek onderscheiden. Meer recent verschenen Bruckners symfonieën onder leiding van Jaap van Zweden op cd, en bovendien Willem Jeths' *Blokfluitconcert* (met Markus Stenz en Erik Bosgraaf) en *Eerste*

10 *symfonie* (met Edo de Waart), *Eine Lebensmesse* van Van Gilse (met Groot Omroepkoor, solisten en Markus Stenz) en vioolconcerten van Sjostakovitsj en Goebaidolina (met Simone Lamsma en respectievelijk James Gaffigan en Reinbert de Leeuw). Momenteel wordt de laatste hand gelegd aan de uitgave van de zeven Prokofjev-symfonieën (James Gaffigan).

In 2014 kreeg het Radio Filharmonisch Orkest een Edison Klassiek Oeuvreprijs toegekend voor zijn verdiensten voor het Nederlandse muziekleven. Als belangrijk

bespeler van het Concertgebouw ontving het orkest – samen met het Groot Omroepkoor – in september 2017 de Concertgebouw Prijs, na eerdere prijswinnaars als Sir John Eliot Gardiner, Yo-Yo Ma, Janine Jansen en Thomas Hampson. Het Radio Filharmonisch Orkest maakt deel uit van de Stichting Omroep Muziek, samen met het Groot Omroepkoor en de productieafdeling van de concertseries van Radio 4 (NTR en AVROTROS).

→ WWW.RADIOFILHARMONISCHORKEST.NL
volg het orkest via twitter (@radiofilhorkest) en facebook

BESCHERMHEER

Bernard Haitink

CHEF-DIRIGENT

Markus Stenz

HONORARY CHIEF**CONDUCTOR**

Jaap van Zweden

ERE-DIRIGENT

Edo de Waart

VASTE GASTDIRIGENT

James Gaffigan

ASSISTENT DIRIGENT

Frans-Aert Burghgraef

EERSTE VIOOL

Joris van Rijn

Dimiter Tchernookov

Alexander Baev

Fred Gaasterland

Roswitha Devrient

Maria Escarabajal

Alberto Facanha

Johnson

Mariska Godwaldt

Julija Hartig

Masha Iakovleva

Kerstin Kendler

Anna Korpalska

Pamela Kubik

Leonie Mensink

Theo Ploeger

Ruud Wagemakers

TWEEDE VIOOL

Casper Bleumers

Andrea van Harmelen

Eveline Trap

Sarah Loerkens

Michiel Eekhof

Wouter Groesz

Yvonne Hamelink

Annemarie van Heldereren

Esther Kövy

Dana Mihailescu

Renate van Riel

Alexander van den Tol

Nina de Waal

Frits Wagenvoorde

ALTVIOOL

Frank Brakkee

Huub Beckers

Arjan Wildschut

Sabine Duch

Marije de Jong - Helder

Erik Krosenbrink

Annemijn den Herder

Annemarie Konijnenburg

Robert Meulendijk

Lotte de Vries

Ewa Wagner

León van den Berg

CELLO

Michael Müller

Anton Istomin

Winyfred Beldman

Mirjam Bosma

Crit Coenegracht

Sebastiaan van Eck

Anneke Janssen

Ansfried Plat

Rebecca Smit

Arjen Uittenbogaard

CONTRABAS

Rien Wisse

Wilmar de Visser

Annika Pigorsch

Edward Mebius

Jim Schultz

Sjeng Schupp

Stephan Wienjus

Eduard Zlatkin

FLUIT

Barbara Deleu

Ellen Alberts

Ilonka Kolthof

HOBO

Aisling Casey

Yvonne Wolters

Katharina Kauruff

KLARINET

Arjan Woudenberg

Esther Misbeek

Sergio Hamerslag

FAGOT

Hajime Konoe

Freek Sluijs

Desirée van Vliet

HOORN

Petra Botma-Zijlstra

Toine Martens

Frédéric Franssen

Rebecca Grannetia

TROMPET

Hessel Buma

Raymond Rook

Hans Verheij

Hans van Loenen (banda)

Sven Berkelmans

(banda)

Tonnie Kievits (banda)

Jos Verspagen (banda)

Mechtild Drop (banda)

TROMBONE

Herman Nass

Victor Belmonte Albert

Brandt Attema

BASTROMPET

Jaume Gavilan Agullo

(banda)

Hugo van der Wedden

(banda)

TUBA

Bernard Beniers

PAUKEN

Paul Jussen

SLAGWERK

Hans Zonderop

Mark Haeldermans

Vincent Cox

Esther Doornink

HARP

Ellen Versney

Veronique Serpenti

PIANO

Stephan Kiefer

CELESTA

Pauline Post

ORGEL

Richard Ram

vrijdag 16 februari 2018, 20.15 uur
TivoliVredenburg (Hertz!), Utrecht
inleiding Jan-Willem van Ree 19.30 uur
SERIE GROOT OMROEPKOOR

Groot Omroepkoor à la carte

Groot Omroepkoor
Michael Gläser dirigent

Ben Martin Weijand / Ad Broeksteeg
piano (begeleiding – Brahms)

Lars Terray bariton (solo Ständchen –
Schubert)

**Strijkersensemble Radio Filharmonisch
Orkest** (Schubert – Gesang der Geister)

Brahms Zigeunerlieder

Richard Strauss Drei Männerchöre

Schubert Ständchen / Gesang der Geister
über den Wassern

Wagenaar Prière au printemps

Schumann Tamburinschlägerin &

Meerfey uit Romances opus 69 / In

Meeres Mitten uit Romances opus 91

Brahms Liebeslieder-Walzer

zaterdag 10 februari 13.15 (!) uur
Concertgebouw, Amsterdam
WWW.ZATERDAGMATINEE.NL

Nachtstukken van Mahler en Dutilleux

**Rotterdams Philharmonisch
Orkest**
Valery Gergiev dirigent

Dutilleux Timbres, espace, mouvement
Mahler Zevende symfonie

PROGRAMMERING

Astrid in 't Veld

PRODUCTIE

Anneke Peerik, Manon Tuynman

MARKETING & COMMUNICATIE

Marco van Es, Mary Fan

Zandkamp

ADMINISTRATIE & FINANCIËN

Stichting Omroep Muziek

**MANAGER RADIO FILHARMONISCH
ORKEST & GROOT OMROEPKOOR**

Wouter den Hond

**PRESENTATIE AVROTROS NPO
RADIO 4**

Mark Brouwers

EINDREDACTIE AVROTROS NPO

RADIO 4

Tim Moen

ARTISTIEK LEIDER

Kees Vlaardingebroek

**DIRECTEUR STICHTING OMROEP
MUZIEK**

Roland Kieft

PROGRAMMATOELICHTING

Aad van der Ven

REDACTIE PROGRAMMABOEK

Clemens Romijn

VORMGEVING

Dorine Verharen

EINDREDACTIE

Onno Schoonderwoerd